Dosarul Nr.1-92/24; PIGD:1-24066472-24-1-19062024

S E N T I N Ţ Ă

În numele Legii

23 aprilie 2025 oraşul *****

Judecătoria ***** - sediul central

Instanţa de judecată compusă din:

Preşedintele şedinţei, judecătorul: Romina Ţurcan

Grefierul: Anton Platon

Cu participarea:

Procurorilor: Liviu Draguţan; Alexandru Pulbere şi Maria Sîrbu

Avocatului: Corneliu Pleşca

Inculpatului

a judecat în şedinţă de judecată publică, conform procedurii generale, cauza penală de învinuire a lui:

*****, IDNP *****, născut la *****, originar şi domiciliat în *****, r. *****, studii medii speciale, căsătorit, neangajat în câmpul muncii, apt de muncă, posedă limba de stat, moldovean, cetăţean al Republicii Moldova, anterior nejudecat,

în săvârşirea infracţiunii prevăzute de *art. 264[1] alin. (1) Cod penal*,-

Cauza parvenită spre examinare în instanţa de judecată la 18.06.2024 şi ţinându-se cont de complexitatea acesteia şi comportamentul părţilor, a fost examinată în termen de până la 23.04.2025.

Procedura de citare legal executată.

Procurorul, în cadrul dezbaterilor, a solicitat ca inculpatul ***** să fie găsit vinovat pentru infracţiunea prevăzută la art. 264[1] alin. (1) Cod penal şi să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 240 ore muncă neremunerată în folosul comunităţii cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport şi încasarea cheltuielilor de judecată.

Apărătorul inculpatului, avocatul Corneliu Pleşca, a solicitat achitarea inculpatului.

Inculpatul *****, la etapa ultimului cuvânt, a declarat că nu este vinovat susţinând poziţia avocatului.

Asupra materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţă, instanţa de judecată,-

A C O N S T A T A T :

*****, la 24.04.2024, aproximativ la ora 10:50 min, posedând permis de conducere, categoria „B, C, H” cu seria nr. *****, în urma consumului de băuturi alcoolice, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, aflându-se pe traseul din *****, r-nul ***** intenţionat, încălcând cerinţele pct. 14, lit. a) al Regulamentului Cirulaţiei Rutiere, care prevede că conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, având

concentraţia vaporilor de alcool în aerul expirat de 0.81 mg/l, a condus automobilul de model ”Volkswagen Golf”, cu n/î ***** până când a fost stopat de colaboratorii de poliţie.

Procedura de examinare a cauzei:

În şedinţa de judecată inculpatul ***** vina în comiterea infracţiunii nu a recunoscut-o, şi în conformitate cu art. art. 351, 352 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală.

Poziţia procesuală a inculpatului:

Audiat în şedinţa de judecată, inculpatul ***** a declarat că, la data de 24 aprilie 2024, în jurul orei 08:00, din motivul unei certi cu soţia care nu i-a permis să spele maşina în ogradă, a scos în drum automobilul de model ”Volkswagen Golf”, cu n/î ***** care îi aparţine. În momentul când încerca să scoată maşina din ogradă, manevrând în spate, a auzit un sunet de la bordul maşinii, necăutând la acesta a parcat maşina sub gardul gospodăriei sale din *****, r. *****. A oprit maşina şi a ridicat capota ca să verifice nivelul de ulei, între timp a văzut că un indicator care se afla deasupra filtrului era defectat, având ulei pe el. Ulterior a închis capota maşinii însă nu definitiv şi a mers în ogradă pentru a întinde furtunul şi a spăla maşina. Robinetul având o defecţiune a hotărât să meargă cu piesa defectată la un lăcătuş, însă mai întâi a mers prin beci şi a servit 3-4 pahare de aproximativ 100-120 ml. de vin. La lăcătuş a mers pe jos ca să nu defecteze şi mai tare maşina. Deoarece lăcătuşul nu era acasă el s-a îndreptat spre casa surorii sale Maria, unde a mai stat de vorbă cu ea, însă odată ce i s-au terminat ţigările a pornit spre casă. Ajungând acasă a mers să verifice dacă are ţigări prin maşină, a deschis uşa din partea şoferului deoarece celelalte trei uşi erau închise din salon. Stând aşezat pe scaunul şoferului şi căutând în torpedoul maşinii pachetul de ţigări, a auzit de la spatele său cum cineva i-a zis să coboare din maşină. Întorcând capul a văzut o persoană care era îmbrăcată în uniforma poliţiei. El i-a lămurit acestuia că maşina nu este pusă în funcţiune şi că era trasă frâna de mână, după care a coborât din maşină.

Afirmă că a fost apucat de mână de către colaboratorul poliţiei în timp ce ieşea din maşină şi a fost ţinut aşa până în momentul când a venit serviciul de patrulare care a fost telefonat de către poliţistul de sector. Agenţii de patrulare i-au comunicat poliţistului de sector că nu pot să facă nimic odată ce maşina se află sub gard, au mai stat puţin de vorbă după care au plecat însă poliţistul de sector continua să îl ţină de mână. Peste 5-10 minute agenţii de patrulare au revenit înapoi şi i-au cerut actele pentru verificare. În toată această perioadă ofiţerul de sector l-a ţinut de mână până când un colaborator al poliţiei rutiere i-a zis să îi dea drumul la mâni, după care a intrat în ogradă şi a adus permisul de conducere şi revizia tehnică. Deoarece nu şi-a găsit buletinul de identitate, a mai intrat odată în ogradă şi li-a adus paşaportul de străinătate. La un moment dat a ieşit vecina Rodica căreia el i-a spus să se uite unde stă maşina căci ulterior va fi ca martor. De către colaboratorii de poliţie i-au fost întoarse permisul de conducere şi revizia tehnică însă paşaportul de străinătate a fost luat de către poliţistul de sector la primărie. A fost testat în acel moment cu aparatul Drager, fiind întocmite careva acte în legătură cu acest fapt pe care li-a şi semnat. Ulterior, toţi trei colaboratori ai poliţiei au plecat iar el a intrat în ogradă.

Menţionează, că peste două zile de la incidentul dat, vecinul *****i-a zis că din garajul său a auzit pe cineva în drum vorbind însă s-a gândit că au venit careva prieteni la *****. După 3-4 zile de la incident la el a venit ***** care i-a zis că în acea zi în jurul orei 10:00 a fost la el însă nu era acasă, dar maşina se afla la poartă.

Concretizează că în ziua când a fost documentat de către poliţie, maşina a fost dusă cu evacuatorul, iar şoferul evacuatorului poate confirma că maşina a luat-o de sub gard şi că capota maşinii era deschisă.

La întrebările adresate, inculpatul a răspuns că, ultima oară a condus maşina în toamna anului 2023 din motiv că a fost plecat din ţară, iar în ziua de 24 aprilie nu a condus maşina decât când a scos-o din ogradă, după care a servit paharele cu vin. ***** şi ***** pot confirma faptul că în ziua respectivă automobilul a stat parcat lângă gard pe parcursul zilei. La gospodăria de vizavi de gospodăria sa, proprietarii căreia sunt ***** şi *****sunt instalate camere video care cuprinde în vizorul său şi poarta sa, însă aceste camere nu stochează informaţia pe mult timp dar se şterg automat la o anumită perioadă de timp. La o distanţă de 3-4 zile de la incident s-a adresat vecinului să îi ceară înregistrările însă acesta i-a zis că nu s-au păstrat şi totodată l-a informat că la el s-a adresat şi inspectorul de sector să-i ceară înregistrările şi căruia la fel i-a zis că nu sunt păstrate.

Nu poate explica de ce martorul ***** a declarat în şedinţa de judecată că în acea zi l-a văzut conducând mijlocul de transport, dar de fapt el a mers pe jos.

Consideră că înregistrarea video care a fost vizionată în şedinţă nu este completă deoarece în cadrul anchetei când a fost pusă înregistrarea se auzea şi lătratului unui câine, însă în şedinţa de judecată la vizionare nu se auzea. În acea parte de înregistrarea care lipseşte se arăta locul aflării maşinii sub gard. În acea zi soţia Valentina nu se afla acasă. Nu a deplâns acţiunile poliţiştilor deoarece nu a ştiut şi nu l-a consultat nimeni în aşa caz. Deţine permis de conducere pe categoriile ”B, C şi H” din anul 1987. Când i-a fost propus de colaboratorii de poliţie să fie testat, el a fost de acord însă rezultatul nu şi-l aminteşte deoarece nu avea ochelarii asupra sa, iar colaboratorilor de poliţie li-a spus să fixeze rezultatul corect care este arătat de alcooltest şi nu a contestat acel rezultat şi nici nu a indicat undeva că nu este de acord cu actele întocmite în privinţa sa. Nu îşi aduce aminte exact dacă la sora sa a servit ceva alcool.

Menţionează că a servit paharele de vin pe la orele 8:30, iar la domiciliu s-a întors de la sora sa pe la ora 10:00. Distanţa de la gospodăria sa până la casa surorii este de aproximativ de 300 metri şi deşi suferă de probleme medicale la picior, încet, şchiopătând a mers la sora sa. De un grad de invaliditate nu dispune. Sora Gornian Maria poate să confirme faptul că a mers la ea fără automobil, însă nu poate veni în şedinţa de judecată din motiv că are probleme de sănătate. Drumul spre lăcătuş şi spre sora sa nu este prin preajma primăriei.

Analiza probatoriului examinat în cadrul cercetării judecătoreşti:

*În pofida faptului că inculpatul ***** nu a recunoscut vinovăţia, totuşi culpabilitatea acestuia în săvârşirea infracţiunii incriminate se dovedeşte pe deplin prin declaraţiile martorilor, precum şi prin probele materiale din dosar, după cum urmează:*

- *depoziţiile martorului* *****, care, fiind audiat în cadrul cercetării judecătoreşti, a relatat instanţei că la 24.04.2024, ora nu o ţine minte, a fost implicat în serviciu ********** 112 împreună cu *****. Colegul ***** a fost telefonat de către sectoristul *****, care a comunicat că în *****, r.***** a stopat un automobil de model Volkswagen şi din cavitatea bucală a conducătorului se simţea miros de alcool. S-au deplasat la faţa locului unde şoferul ***** se afla în automobil. I-a fost propus să fie testat cu aparatul Drager, iar rezultatul testului a arătat o concentraţie de aproximativ 0,81 mg./L de alcool în aerul expirat.

La întrebările adresate, martorul a declarat că lui ***** i-a fost propusă prelevarea probelor biologice, însă acesta a refuzat, fiind de acord cu rezultatele testului Drager. Conducătorul a recunoscut că a servit, probabil a menţionat că a servit vin. Sectoristul ***** a stopat unitatea de transport deoarece avea un mers haotic. ***** era de unul singur în automobil. Venind la faţa locului a văzut automobilul stopat în preajma caselor de locuit, pe un drum secundar, dar nemijlocit în apropiere de un drum principal. ***** a fost audiat pe cauza dată de către colegul *****, explicaţiile date de *****, el nu le cunoaşte. În acel moment, din câte a înţeles, domiciliul lui ***** era prin preajmă. Faptul conducerii unităţii de transport de către ***** poate fi confirmat doar de *****. ***** a adus actele pentru a fi documentat de la domiciliu său. Maşina se afla în drum. Nu a spus la faţa locului precum că nu au cei face lui *****, deoarece maşina stă sub gard. Odată ajunşi la faţa locului, nu au plecat de acolo pentru a reveni a doua oară, aşa cum declară *****.

- *declaraţiile martorului* *****, care a relatat că la 24.04.2024 a fost implicat în serviciul ”reacţionare rapidă 112” cu automobilul de serviciu Dacia Duster cu n/î. MAI 1543 împreună cu colegul *****. În jurul orelor 10:30, a fost contactat de către colegul *****, precum că în localitatea ***** a stopat un mijloc de transport de marcă Volkswagen şi avea suspiciuni precum că conducătorul părea în stare de ebrietate. Împreună cu colegul *****, s-au deplasat în ***** pe una din străzile unde se afla colegul ***** cu o persoană de gen masculin. Ambii se aflau în preajma mijlocului de transport de model Volkswagen. Cetăţeanul s-a prezentat ca fiind *****, fiind întrebat dacă a servit băuturi alcoolice, acesta nu a negat. I-a fost propus să fie testat cu aparatul Drager, ultimul a fost de acord, iar rezultatul testului a arătat o concentraţie de aproximativ 0,81 mg./L de alcool în aerul expirat.

Menţionează că procedura de testare a fost filmată video. ***** a fost informat despre rezultatul testului. Tot atunci i-a fost eliberată o îndreptare în vederea prelevării probelor biologice, însă a refuzat, fiind de acord cu rezultatul testului Drager. Au fost întocmite toate actele procedurale iar automobilul a fost ridicat la parcarea specială. ***** i-a comunicat despre oprirea unităţii de transport, direct prin telefonul mobil, cunoscând despre faptul că este implicat în serviciu timp de 24 ore şi documentează infracţiunile rutiere.

La întrebările adresate martorul a relatat că, ***** a stopat unitatea de transport din motiv că se deplasa haotic. ***** nu i-a comunicat la telefon despre cât s-a deplasat ***** cu automobilul şi locul unde acesta a fost stopat. Mijlocul de transport era stopat pe un drum secundar din localitate, un punct reper nu poate indica. ***** nu i-a comunicat dacă mai erau şi careva persoane terţe la momentul stopării automobilului. Nu cunoaşte dacă există secvenţe

video vizavi de momentul stopării, însă ***** i-a comunicat că s-au efectuat secvenţe video pe acest caz. Automobilul se afla pe suprafaţa carosabilului. Când el a ajuns la faţa locului, ***** nu deţinea actele asupra lui, şi ulterior după ce a fost testat cu aparatul Drager, a prezentat buletinul de identitate perfectat pe numele său. La faţa locului în timpul documentării, ***** a recunoscut conducerea unităţii de transport în stare de ebrietate. El a avut o singură deplasare la faţa locului. Nu cunoaşte dacă în perimetrul unde se afla automobilul erau instalate careva camere de luat vederi, s-a concentrat pe documentarea cazului. Nu cunoaşte în ce circumstanţe ***** a adus actele de la domiciliul său, însă după testare el a prezentat buletinul. Pe îndreptarea eliberată pentru instituţia medicală se indică seria buletinului de identitate şi respectiv aşa a fost şi în cazul lui *****, în caz contrar medicii nu primesc pentru examinare persoana. Lui personal i-a fost prezentat de ***** buletinul de identitate dar nu i-a fost prezentat permisul. ********** are încheiat contract cu parcarea specială şi în asemenea cazuri se solicită servicii de evacuare de la acea parcare. În timpul documentării erau doar angajaţii poliţiei şi *****, alte careva persoane terţe nu a văzut şi o careva persoană pe nume Rodica, el nu a văzut. Preluarea actelor de la ***** nu a durat mai mult de 5 minute.

- *declaraţiile martorului* *****, care a relatat că îl cunoaşte pe *****, reieşind din atribuţiile pe care le are pe sectorul din localitatea de unde este ultimul. La data de 24.04.2024, între orele 17:00-18:00 se afla la serviciu în localitatea *****, r. *****. Fiind în preajma primăriei a observat un automobil de culoare neagră de model Volkswagen Golf care se deplasa haotic pe traseul central. S-a urcat în automobil şi s-a deplasat după automobilul dat care se deplasase 300 metri de la drumul principal. În timpul deplasării, conducătorul stopa haotic şi la fel pornea din nou automobilul. Ulterior pe un drum secundar, automobilul de model Volkswagen Golf a stopat în mijlocul şoselei. Respectiv s-a deplasat la uşa conducătorului, fiind în uniformă de serviciu, s-a prezentat şi a solicitat actele conducătorului, la care ultimul a comunicat că nu are acte asupra lui. În timpul discuţiei, a stabilit că de la conducătorul automobilului ***** din cavitatea bucală se simţea un miros specific de alcool. Între timp a sunat colegul ***** despre care cunoştea că se află în serviciul de 24 ore şi a solicitat să se apropie de urgenţă în localitatea sus menţionată, ca conducătorul auto, ***** să fie testat cu aparatul Drager. La faţa locului s-au apropiat colegii ***** cu ***** şi respectiv au documentat cazul. Rezultatul testului a fost aproximativ de 0,81 – 0,82 mg./L de alcool în aerul expirat. Conducătorul a fost de acord cu proba testului, ca dovadă servind proba video şi recunoaşterea faptului consumului de alcool. Careva obiecţii la faţa locului nu a făcut.

La întrebările adresate, martorul a indicat că până la acest caz, ***** nu a fost documentat de către el personal pe o altă cauză. Relaţii ostile faţă de ***** nu are. Deţine funcţia de subofiţer superior de sector nr.2, Bălăbăneşti. Potrivit fişei de post, este agent constatator şi în sectorul deservit este obligat să constate contravenţiile, dar starea de ebrietate nu a fost documentată de către el, ci de către agenţii de patrulare. El a stabilit că poate fi vorba de o posibilă contravenţie, deoarece din cavitatea bucală a lui ***** se simţea miros de alcool. La faţa locului nu a întocmit nici un act, doar i-a solicitat actele automobilului şi permisul de conducere. Până la sosirea agenţilor de patrulare, ***** a prezentat poliţa de asigurare şi

raportul tehnic al automobilului. În ziua de 24.04.2024, l-a văzut pe ***** o singură dată când l-a şi stopat, în calitate de pieton în acea zi nu l-a văzut. Nu îşi aduce aminte bine declaraţiile făcute la urmărirea penală, însă cu certitudine îşi aduce aminte că automobilul se deplasa haotic, fapt pentru care a plecat pe urmele acestuia şi la stopat. În calitate de pieton pe ***** nu l-a văzut şi nici nu l-a văzut cum s-a urcat nemijlocit în automobil, a observat doar mersul haotic a automobilului. Lui ***** i-a fost indicat să oprească motorul maşinii însă a încercat să se eschiveze având intenţia de a pleca, dar în principiu a avut un comportament adecvat. La apelat pe colegul ***** îndată ce a simţit miros de alcool de la *****. Nu a apelat la serviciul 112, dar l-a apelat pe colegul său ***** ca să documenteze cazul, deoarece a ştiut că el se află în serviciu de 24 ore. Nu cunoaşte denumirea străzilor din sat ca să relateze pe ce stradă a fost stopat conducătorul, însă poate spune că automobilul a pornit de pe un drum secundar din spatele Primăriei, ieşind pe drumul principal din sat şi fiind stopat deja pe un alt drum secundar la o intersecţie. ***** a stopat automobilul singur fără a fi forţat. Procedura de filare a durat în jur de 5-7 minute. În toată această perioada de filare, nu a pierdut automobilul lui ***** din vedere. Şeful de sector de unul singur se deplasa cu un automobil civil de marcă Renault Magan, care nu era al lui personal şi nu dispunea de înregistrare video la bord. Până la sosirea echipajului, ***** a coborât din automobil şi au stat ambii în traseu şi au aşteptat echipajul. Conducătorul a prezentat buletinul de identitate după ce a fost testat cu aparatul Drager. Buletinul de identitatea a fost adus rapid de acasă de către conducătorul auto. Maşina a fost stopată în mijlocul traseului, în apropiere de domiciliul conducătorului în jur de 7 metri de la locul stopării. Conducătorul a afirmat că a consumat alcool, însă ce a consumat nu a spus. Nu a văzut ca frâna de mână a automobilului să fie trasă. Buletinul de identitate, personal lui nu i-a fost prezentat. Maşina era în traseu, nu se afla sub gard aşa cum indică *****. Echipajul de patrulare a venit o singură dată la faţa locului şi a documentat cazul.

*Culpa lui ***** mai este dovedită şi prin următoarele probe administrate la urmărirea penală şi examinate în instanţa de judecată, anume prin:*

- proces-verbal privind constatarea faptei de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică din 24.04.2024, prin care s-a fixat faptul testării alcoolscopice a cet. *****, stabilindu-se concentraţia alcoolului în aerul expirat 0,81 mg/l, ceea ce constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat (f.d.5-6);

- proces verbal de examinare a documentelor şi ordonanţa de recunoaştere şa anexare a documentelor la cauza penală, prin care a fost examinat şi recunoscut în calitate de mijloc material de probă tichetul eliberat de alcotestul Drager 6810 din 24.04.2024, în rezultatul testării alcoolscopice a cet. *****, unde s-a stabilit o concentraţie a alcoolului în aerul expirat de 0,81 mg/l, ceea ce constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat (f.d.21-22);

- îndreptarea din 24.04.2024, către Spitalul raional *****, prin care se confirmă refuzul lui ***** de ai fi prelevate probe biologice în vederea stabilirii stării de ebrietate şi naturii ei şi menţiunea: ” sunt de acord cu aparatul” (f.d.7);

- proces-verbal de ridicare din 26.04.2024, potrivit căruia de la colaboratorul de poliţie al **********, *****, a fost ridicat un suport electronic de tip CD-disc pe care se conţine un fişier video cu secvenţe ce redau momentul documentării la 24.04.2024 a lui ***** (f.d.30-31);

- proces-verbal de examinare a documentelor din 26.04.2024, potrivit căruia s-a examinat un CD-disc pe care se conţine un fişier video, ridicat de colaboratorul de poliţie al **********, ***** la 26.04.2024, care confirmă faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică de către ***** (f.d.32-33).

- tichetul eliberat de alcotestul Drager 6810 din 24.04.2024, în rezultatul testării alcoolscopice a cet. *****, unde s-a stabilit o concentraţie a alcoolului în aerul expirat de 0,81 mg/l, ceea ce constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat (f.d.6);

- un CD-disc pe care se conţine un fişier video, ridicat de colaboratorul de poliţie al **********, ***** la 26.04.2024, care confirmă faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică de către *****, anexat la cauza penală prin ordonanţa din 26.04.2024 de recunoaştere şi anexare a documentelor la cauza penală (f.d.33).

În cadrul şedinţei de judecată, la solicitarea părţii apărării, au fost audiaţi şi următorii martori ai părţii apărării:

- *declaraţiile martorului* *****, care a relatat că, este sora inculpatului *****. Nu îşi aduce aminte exact data, luna şi anul când a avut loc acţiunea, însă precizează că pe la orele 10:00, la ea la domiciliu în ***** a venit în ospeţie fratele ***** care i-a adus o pereche de ochelari. A stat la vorbă cu el aproximativ 5 minute, acesta a scos o cutie de ţigări în care avea doar o ţigară, însă a spus că acasă în maşină mai are ţigări. A aprins ţigara şi l-a petrecut până la poartă. L-a întrebat de ce nu a venit cu maşina, la care el a zis că băuse două pahare cu vin şi că din acest motiv nu s-a urcat la volan şi a plecat spre casă.

La întrebările adresate matorul a declarat că în acea zi era singură acasă şi că fratele la fel a venit la ea de unul singur.

A menţionat că ***** a venit o singură dată la ea, doar atunci când i-a adus ochelarii. Distanţa dintre casa ei şi a fratelui este de aproximativ o oră de mers pe jos, luând în consideraţie faptul cum merge ea.

- *declaraţiile martorului* *****, care a relatat că, cu vecinul ***** se află în relaţii bune. În ziua în care a avut loc incidentul în cauză, între orele 09:00-10:00 a ieşit în drum să mătură lângă poartă, unde a văzut că maşina lui ***** era parcată şi lipită de poarta garajului său, însă pe vecin nu l-a văzut. În continuare, lucrând în garajul său şi auzind lătratul câinelui cât şi găligie în drum, a ieşit şi a văzut cum maşina vecinului ***** o încărcau pe evacuator, la faţa locului fiind prezenţi şi colaboratorii poliţiei iar vecinul ***** se afla la maşina acestora.

Menţionează că la garajul său are două intrări, una este în interiorul ogrăzii iar cealaltă este din drum. El a intrat în garaj pe intrarea din ogradă deoarece maşina vecinului era lipită de uşa din drum a garajului.

La întrebările adresate a comunicat că a ieşit în drum după ce mai bine de jumate de oră a auzit lătrând câinele şi atunci a văzut momentul când maşina vecinului o urcau în evacuator. Pe durata acestui timp el a lucrat în garaj şi nu a plecat nicăieri şi că prin uşa garajului închisă se

vedea cum stă maşina vecinului. Timp ce a stat în interiorul garajului nu a auzit ca motorul maşinii lui ***** să se fi pornit. A declarat că el nu a văzut momentul când vecinul a parcat maşina la garajul său. După ce măturase în drum, s-a dus în casă iar ulterior a mers şi a lucrat în garaj, iar maşina lui ***** tot în acel loc era parcată. Acţiunile declarate de către el nu pot fi confirmate de către alte persoane pe motiv că locuieşte de unul singur. ***** îşi parchează maşina în faţa garajului martorului mai tot timpul dar nu practică spălarea maşinii sale sub poarta garajului. Nu a auzit discuţiile dintre ***** şi colaboratorii poliţiei.

Aprecierea probatoriului. Calificarea juridică.

Audiind participanţii la proces, analizând declaraţiile martorilor, precum şi probele administrate şi cercetate în şedinţă de judecată, apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, veridicităţii şi utilităţii, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, instanţa de judecată reţine următoarele concluzii.

În conformitate cu art. 1 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanţele judecătoreşti în cursul procesului sânt obligate să activeze în aşa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

Reieşind din prevederile art. 8 din Codul de procedură penală şi art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie ori deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

Conform art. 6 alin. (1) din Codul penal, persoana este supusă răspunderii penale şi pedepsei penale numai pentru fapte săvârşite cu vinovăţie.

Potrivit art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale. Răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvârşirea infracţiunii prevăzute de legea penală.

În acord cu prevederile art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanţă se efectuează numai în privinţa persoanei puse sub învinuire şi numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

În virtutea dispoziţiei legale indicate la art. 384 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal.

Prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3) din Codul procedură penală, sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată.

Instanţa aminteşte că, în acord cu art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, procesul penal se desfăşoară în strictă conformitate cu principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internaţional, cu tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituţiei Republicii Moldova şi ale prezentului cod.

Astfel, potrivit prevederilor art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie şi faptul că hotărârea pronunţată într-o cauză urmează a fi motivată. Sub acest aspect în cauzele Hiro Balani v. Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija v. Spaniei şi Boldea contra

României din 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art. 6 paragraf 1 din Convenţie obligă instanţele să-şi motiveze hotărârile.

Amploarea acestei obligaţii poate varia, însă în funcţie de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în faţa instanţei, precum şi diferenţele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispoziţiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că, obligaţia instanţei de a motiva hotărârea pronunţată, este aceea de a demonstra părţilor că au fost ascultate (cauza Tatishvili v. Rusiei din 2007).

La fel, art. 6 al Convenţiei implică în special în sarcina instanţei obligaţia de a examina efectiv mijloacele, argumentele şi ofertele de probă ale părţilor (cauza Perez v. Franţei şi cauza Van de Hurk v. Olandei).

În jurisprudenţa sa, Curtea Europeană a menţionat că, deşi articolul 6 § 1 din Convenţie garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabileşte reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul naţional (Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83), or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri (Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov şi Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62).

Merită evidenţiat faptul că, la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Conform art. 389 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată şi nu poate fi bazată pe presupuneri.

Sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentinţa de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.

Potrivit art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, judecarea cauzei în prima instanţă se efectuează numai în privinţa persoanei puse sub învinuire şi numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, care trebuie să corespundă cu stricteţe dispoziţiei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, iar din conţinutul alin. (2) al aceleiaşi norme din Codul de procedură penală, modificarea învinuirii în instanţa de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului şi nu se lezează dreptul lui la apărare.

În considerarea dezideratelor procedurale invocate mai sus, cu transpunere la speţa deferită judecăţii, instanţa de judecată subliniază că şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate conform

standardului de dovadă *"in dubio pro reo",* or astfel de dovadă poate rezulta din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau a similarelor prezumţiei de fapt necombătute, iar adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile (hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161).

Concomitent, Curtea Constituţională, prin hotărârea sa nr. 10 din 16 aprilie 2010 privind revizuirea hotărârii nr. 16 din 28 mai 1998, a stabilit că „principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internaţional, tratatele internaţionale ratificate şi la care Rep. Moldova a aderat sunt parte componentă a cadrului legal al ţării şi devin norme de drept intern", iar în sensul acestei interpretări, dreptul intern şi cel internaţional reprezintă un tot întreg, astfel că prin aderarea la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, a cărei interpretare se asigură de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, jurisprudenţa sa devine parte a dreptului intern, făcând parte din dreptul accesoriu la tratatul internaţional (soft law).

Cu referire la temeiul juridic de atragere la răspundere penală, instanţa concretizează că în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă (acţiune sau inacţiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art. 52 alin. (1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă.

Alin. (2) al aceluiaşi articol stabileşte că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

În continuare, instanţa de judecată menţionează, că potrivit prevederilor art. 93 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Din sensul prevederilor art. 95 alin. (1) din Codul de procedură penală urmează că, sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabileşte că problema admisibilităţii probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părţilor, ori, după caz, instanţa de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părţilor la cercetarea probei.

Potrivit art. 100 alin. (1), (4) din Codul de procedură penală, administrarea probelor constă în folosirea mijloacelor de probă în procesul penal, care presupune strângerea şi verificarea probelor, în favoarea şi în defavoarea învinuitului, inculpatului, de către organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea altor participanţi la proces, precum şi de către instanţă, la cererea părţilor, prin procedeele probatorii prevăzute de prezentul cod.

Toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet şi obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe şi verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

Conform art. 101 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru instanţa de judecată. Instanţa pune la baza hotărârii sale numai acele probe la cercetarea cărora au avut acces toate părţile în egală măsură.

În alt context, la adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârşită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni.

Conform alin. (1) al art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanţa de judecată.

În conformitate cu prevederile alin. (2) al art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiaşi articol stabileşte că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Instanţa de judecată relevă că în cauza „Kokkinakis împotriva Greciei din 25 mai 1993” CtEDO a statuat că „(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

Prin totalitatea probelor cercetate, instanţa de judecată conchide că vina inculpatului ***** este dovedită pe deplin, iar acţiunile acestuia le încadrează în baza art. 264^1 alin. (1) din Codul penal *(în redacţia în vigoare până la modificările operate prin LP nr.136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024)*, după semnele constitutive – *conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.*

În acest sens, instanţa explică că, potrivit prevederii pct. 14 lit. a) din Regulamentul circulaţiei rutiere, conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de

ebrietate, sub influenţa drogurilor sau altor substanţe contraindicate, sub influenţa preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacţiei, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere.

Concomitent, art. 18 al Legii privind siguranţa traficului rutier nr.131 din 07.06.2007 stabileşte, că pentru a conduce vehiculul pe drumurile publice, conducătorul lui trebuie să întrunească condiţiile stabilite şi să corespundă normelor minime privind aptitudinile fizice şi mintale necesare pentru a poseda dreptul de a conduce vehicule din categoria sau subcategoria vehiculului condus, aprobate de către Guvern, precum şi să dispună de autorizaţia corespunzătoare în cazul efectuării anumitor transporturi.

Articolul 19 din aceeaşi Lege, prevede că dreptul de a conduce vehicule reprezintă un drept special de a conduce vehicule din anumite categorii şi/sau subcategorii, obţinut în conformitate cu legislaţia Republicii Moldova şi înregistrat în Registrul de stat al conducătorilor de vehicule. Dreptul de a conduce vehicule se confirmă prin deţinerea permisului de conducere, în care este indicată categoria sau subcategoria de vehicul pentru care se deţine dreptul de a conduce, sau prin înregistrarea acestui drept în Registrul de stat al conducătorilor de vehicule, cu condiţia că persoana care conduce vehiculul deţine asupra sa un act de identitate valabil pe numele său. Persoanele care deţin dreptul de a conduce vehicule înregistrat în Registrul de stat al conducătorilor de vehicule pot conduce vehicule din categoria/subcategoria corespunzătoare pe teritoriul Republicii Moldova, indiferent dacă acestea deţin sau nu permis de conducere de categoria/subcategoria respectivă, cu condiţia că persoana care conduce vehiculul dispune de permis de conducere digital generat prin intermediul aplicaţiei guvernamentale integrate a serviciilor electronice sau deţine asupra sa un act de identitate valabil pe numele său. Prevederile prezentului alineat nu se răsfrâng asupra conducătorilor de vehicule care conduc vehicule în trafic internaţional.

Procedând la exerciţiul de calificare juridică a faptelor prejudiciabile deferite judecăţii, *ab initio,* instanţa evidenţiază că, *obiectul juridic nemijlocit al infracţiunii* incriminate îl constituie relaţiile sociale cu privire la siguranţa traficului rutier, sub aspectul prohibiţiei impuse conducătorilor mijloacelor de transport să conducă în stare de ebrietate.

Obiectul juridic special al infracţiunilor prevăzute la art. 264[1] Cod penal îl constituie securitatea circulaţiei şi a exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securităţii şi ordinii publice, condiţionată de neadmiterea la circulaţia rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de substanţe narcotice, psihotrope şi/sau de alte substanţe cu efecte similare.

În continuare, instanţa urmează să constate *latura obiectivă a infracţiunii* prevăzute la art. 264[1] alin. (1) din Codul penal, care are următoarea structură:

1) fapta prejudiciabilă care constă în acţiunea de conducere a mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat sau în stare de ebrietate produsă de substanţe narcotice, psihotrope şi/sau de alte substanţe cu efecte similare;

2) mijlocul de săvârşire a infracţiunii.

Instanţa de judecată observă că inculpatul *****, fiind audiat în şedinţa de judecată, a negat fapta incriminată, afirmând că în data de 24.04.2024 în jurul orei 08:00, a scos în drum automobilul de model ”Volkswagen Golf”, cu n/î ***** care îi aparţine, iar ulterior a mers în beci şi a servit 3-4 pahare de aproximativ 100-120 ml de vin şi că în acea zi nu a mai condus automobilul.

Instanţa respinge însă versiunea de apărare adoptată de inculpat, întrucât aceasta este contradictorie, convenţională, şi nesusţinută prin careva mijloace de probă consecvente, obiective, concludente, şi nici veridice.

În adiţie, instanţa notează că, potrivit procesului-verbal de efectuare a testării alcoolscopice cu mijlocul tehnic omologat şi verificat metrologic din 24.04.2024, în rezultatul testării alcoolscopice a lui ***** la data de 24.04.2024, ora 11:40 minute, s-a stabilit o concentraţie de alcool în aerul expirat de 0,81 mg/L (f.d.8, 10), rezultatul fiind contrasemnat de ***** fără careva obiecţii sau explicaţii de dezvinovăţire la acel moment. La fel, inculpatul a refuzat testarea alcoolscopică sau examenul medical, fiind de acord cu rezultatul testării alcoolscopice cu aparatul ”Drager,, (f.d.7).

Instanţa reţine că, potrivit art. 134^{12} alin. (3) din Codul penal *(în redacţia în vigoare la momentul săvârşirii faptei),* prin stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat se înţelege starea persoanei care are concentraţia de alcool în sânge de la 0,5 g/l şi mai mult sau concentraţia vaporilor de alcool în aerul expirat de la 0,3 mg/l şi mai mult.

La acest capitol, instanţa de judecată, atestă că, semnul obligatoriu al infracţiunii prevăzute de art. 264^{1} alin. (1) din Codul penal, - starea de ebrietate alcoolică cu grad avansat, se dovedeşte prin rezultatul alcootestul „Drager” nr. 4416 din 24.04.2024, ora 11:40 potrivit căruia la ***** s-a stabilit o concentraţie a vaporilor de alcool în aerul expirat de 0,81 mg/L, acest rezultat potrivit art. 134^{12} Cod penal, cade sub incidenţa stării de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Cu privire la mijlocul de săvârşire a infracţiunii, instanţa constată că acesta este automobilul de model ”Volkswagen Golf”, cu n/î *****, pe care îl conducea *****. Acest aspect se confirmă prin declaraţiile martorilor acuzării şi actele întocmite la faza urmăririi penale, anexate şi cercetate în cadrul şedinţei de judecată, inclusiv procesul-verbal de înlăturare de la conducerea vehiculului şi procesul-verbal de ridicare, deoarece acestea, la fel, demonstrează direct faptul că mijlocul de transport a fost condus în stare de ebrietate.

În condiţiile expuse supra, în urma aprecierii coroborate a tuturor mijloacelor de probă administrate în cadrul cercetării judecătoreşti, instanţa conchide că în acţiunile lui ***** se întrunesc semnele laturii obiective a infracţiunii incriminate de art. 264^{1} alin. (1) Cod penal, ultimul fiind persoana care a condus automobilul de model ”Volkswagen Golf”, cu n/î *****, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

În ceea ce priveşte *latura subiectivă a infracţiunii* prevăzute la art. 264^{1} alin. (1) din Codul penal, care se caracterizează prin intenţie directă, instanţa atestă prezenţa acestei circumstanţe care se dovedeşte în mod direct prin rezultatul testării alcoolscopice cu aparatul Drager (f.d.6).

Analizând declaraţiile inculpatului, martorilor acuzării, instanţa de judecată deduce că, făptuitorul îşi dădea seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, le-a dorit sau admitea, în mod conştient, survenirea acestor urmări.

În ce priveşte *subiectul infracţiunii* prevăzute la art. 264[1] alin. (1) din Codul penal, instanţa atestă întrunirea calităţii de subiect, deoarece *****, este persoană responsabilă, la medicul narcolog (f.d. 54) şi psihiatru (f.d. 53) nu se află.

Potrivit caracteristicei eliberate de Primăria *****, r.*****, *****, se caracterizează negativ (f.d.42).

Totodată, este persoana care deţine permis de conducere nr. *****, emis la data de 02.01.2020, cu dreptul de a conduce vehicule sub/categoria ”B”, „H”, „C”, care este cu statut „valabil”, or, potrivit informaţiei din dosar ultimul nu este privat de dreptul de a conduce mijloace de transport (f.d.34).

Declaraţiile martorilor apărării, în special ale martorei *****, sora inculpatului, nu întrunesc cerinţele de veridicitate şi obiectivitate, fiind simple susţineri subiective în favoarea inculpatului. Relaţia de rudenie directă determină un interes personal în cauză, afectând credibilitatea declaraţiei, mai ales în lipsa unor date certe şi a unor probe coroborative. Totodată, afirmaţiile acesteia sunt contrazise de probele obiective administrate în cauză, iar declaraţiile martorului ***** nu au valoare probatorie deplină, fiind izolate şi neconfirmate de alte mijloace de probă. În aceste condiţii, instanţa le apreciază exclusiv ca versiuni ale apărării, lipsite de forţă probatorie în raport cu ansamblul probelor administrate.

Prin urmare, instanţa de judecată a ajuns la concluzia, că fapta inculpatului ***** este stabilită şi întruneşte elementele infracţiunii prevăzute la art. 264[1] alin. (1) din Codul penal.

Stabilirea, individualizarea pedepsei:

La capitolul individualizării pedepsei penale ce urmează a fi aplicată inculpatului ***** pentru fapta săvârşită, instanţa de judecată va ţine cont de dispoziţiile art. art. 7, 75 din Codul penal, cu referire la gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

Potrivit art. 24 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanţa judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit operaţiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

În conformitate cu art. 61 alin. (1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite

lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă, că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane.

Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni. Pe de altă parte, o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ţine cont şi de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri), potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât şi cu situaţia personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) din Codul penal *(în redacţia în vigoare la momentul comiterii infracţiunii)*, săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art. 16 alin. (2) din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor uşoare.

Totodată, instanţa de judecată notează că atât circumstanţe ce atenuează răspunderea învinuitului *****, cât şi circumstanţe ce agravează răspunderea acestuia, nu s-au stabilit. La

locul de trai inculpatul se caracterizează negativ, anterior nu a fost judecat, şi la evidenţa medicilor narcolog şi psihiatru nu se află.

Sub alt aspect al analizei, instanţa stabileşte că temeiuri pentru liberarea inculpatului ***** de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal, nu au fost stabilite.

În considerarea analizei desfăşurate supra, instanţa de judecată conchide că art. 264^1 alin. (1) din Codul penal, *(în vigoare la momentul săvârşirii faptei),* stabileşte o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 200 la 240 de ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024 au fost operate modificări în conţinutul normei art. 264^1 alin. (1) Cod penal, iar în prezent pedeapsa prevăzută de lege pentru această infracţiune se pedepseşte cu amendă în mărime de la 1500 la 2500 de unităţi convenţionale sau cu închisoare de la 1 la 3 ani, în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

În corespundere cu art. 10 al.(2) Cod penal, legea penală care înăspreşte pedeapsa sau înrăutăţeşte situaţia persoanei vinovate de săvîrşirea unei infracţiuni nu are efect retroactiv.

Prin urmare, instanţa constată, că prin prisma modificărilor operate în Codul penal prin Legea nr. 136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanţa va aplica prevederile legii în vigoare la data săvârşirii infracţiunii 24.04.2024, care prevedea o pedeapsă mai uşoară şi ameliorează situaţia persoanei ce a comis infracţiunea, or, pedeapsa prevăzută de Legea nr. 136 înrăutăţeşte situaţia inculpatului.

Aşadar, cu referire la individualizarea pedepsei penale în raport cu personalitatea inculpatului *****, instanţa subliniază că potrivit motivelor enumerate supra, exprimate atât în favoarea cât şi în defavoarea inculpatului, instanţa a opinat pentru aplicarea următoarei pedepse în privinţa inculpatului *****, şi anume, pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, îi va aplica o pedeapsă sub formă de 200 de ore muncă neremunerată în folosul comunităţii, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Potrivit art. 65^1 alin. (3) din Codul penal, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată de instanţa de judecată, cu redobândirea ulterioară a permisului de conducere, în modul stabilit de lege.

Respectiv, la art. 264^1 alin. (1) din Codul penal, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport *este o pedeapsă obligatorie* şi nu de alternativă.

Obligativitatea pedepsei complementare este motivată şi prin decizia Curţii Constituţionale de inadmisibilitate din 4 august 2020, care în par. 30 statuează că legiuitorul a optat pentru o pedeapsă mai aspră constituită din pedeapsa principală şi pedeapsa complementară obligatorie.

Concomitent, instanţa, în temeiul art. 7 din Legea nr. 713 din 6 decembrie 2001, modificată prin legea nr. 138 din 19 iulie 2018, în vigoare din 14 septembrie 2018, prin publicarea în Monitorul Oficial nr. 347-357, art. 584, va informa condamnatul despre faptul că conducătorii mijloacelor de transport depistaţi în stare de ebrietate la volan şi care au fost privaţi de dreptul de a conduce mijloace de transport prin hotărârea instanţei de judecată, sânt obligaţi

să frecventeze programul probaţiunile antialcoolic şi antidrog stabilit de către consilierul de probaţiune, care se efectuează contra plată în modul stabilit de Guvern.

La fel, obligativitatea nominalizată rezultă şi din pct. 6 al Hotărârii Guvernului nr. 1434 din 7 noiembrie 2002 cu privire la măsurile de prevenire a conducerii mijloacelor de transport în stare de ebrietate, potrivit căruia „conducătorii mijloacelor de transport, depistaţi în stare de ebrietate la volan, care au fost privaţi sau cărora li s-a anulat dreptul de a conduce mijloace de transport prin hotărârea instanţei de judecată, sânt obligaţi să frecventeze programul probaţional antialcoolic şi antidrog stabilit de către consilierul de probaţiune, acoperind personal cheltuielile implementării programului probaţional".

În concluzie, instanţa de judecată este convinsă că pedeapsa stabilită lui ***** este corespunzătoare faptelor sale şi va avea drept scop atât restabilirea echităţii sociale, cât şi corectarea celui din urmă, or, la stabilirea categoriei şi cuantumului pedepsei instanţa se bazează pe prevederile art. 2, art. 7, art. 61 şi art. 75 din Codul penal, care se referă la scopul pedepsei penale şi la criteriile generale de individualizare a pedepsei.

Totodată, în acord cu prevederile art. 67 alin. (3) din Codul penal, instanţa îl atenţionează pe inculpat, că în caz de eschivare cu rea-voinţă de la munca neremunerată în folosul comunităţii, ea se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

În conformitate cu prevederile art. 21^1 alin. (1) lit. a) al Legii privind siguranţa traficului rutier nr. 131 din 07.06.2007, anularea dreptului de conducere a vehiculului se dispune de către instanţa de judecată în cazul în care titularul permisului de conducere a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă cu pedeapsă penală care prevede anularea dreptului de conducere a vehiculului.

Alin. (3) al aceluiaşi articol prevede că organele care asigură executarea pedepsei penale sau sancţiunii contravenţionale de privare de dreptul de a conduce vehicule, în termen de până la 10 zile, remit autorităţii competente permisele de conducere ridicate pentru anularea acestora.

Iar potrivit art. 14 al aceleiaşi Legi, eliberarea permiselor de conducător de autovehicul şi evidenţa permiselor de conducere este de competenţa Agenţiei Servicii Publice.

Cu privire la mijloacele materiale de probă:

Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte.

La caz, instanţa de judecată reţine că, la materialele cauzei a fost anexate cu titlu de documente un CD-disc pe care se conţine un fişier video, ridicat de colaboratorul de poliţie al **********, ***** la 26.04.2024, care confirmă faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică de către *****, anexat la cauza penală prin ordonanţa din 26.04.2024 şi tichetul eliberat de alcotestul Drager 6810 din 24.04.2024, în rezultatul testării alcoolscopice a cet. *****, unde s-a stabilit o concentraţie a alcoolului în aerul expirat de 0,81 mg/l, (f.d.6).

Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit

persoanelor interesate, iar din conţinutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală denotă că constituie mijloc material de probă documentele în orice formă (scrisă, audio, video, electronică etc.) care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanţe care au importanţă pentru cauză.

Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanţa organului de urmărire penală sau prin încheierea instanţei, la materialele dosarului şi se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv.

În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidenţă, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deţinătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

Elucidând cele expuse supra, se concluzionează că, la materialele cauzei penale păstrarea mijloacelor materiale de probă sus-menţionate este permisă de norma de drept şi necesară reieşind din circumstanţele de fapt şi drept depistate în cadrul şedinţei de judecată, precum şi acestea au fost administrate legal şi corespunzător în cadrul urmăririi penale şi a cercetării judecătoreşti, fiind considerate de instanţă drept probe necesare şi pertinente cauzei.

Astfel în urma celor expuse, în temeiul art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa de judecată concluzionează că mijloacele materiale de probă materializate prin următoarele:

- un CD-disc pe care se conţine un fişier video, ridicat de colaboratorul de poliţie al **********, ***** la 26.04.2024, care confirmă faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică de către *****,;

- tichetul eliberat de alcotestul Drager 6810 din 24.04.2024, în rezultatul testării alcoolscopice a cet. *****, unde s-a stabilit o concentraţie a alcoolului în aerul expirat de 0,81 mg/l, - *după definitivarea sentinţei, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.*

Cheltuieli judiciare:

Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei instanţa de judecată soluţionează cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Reieşind din sensul art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal, iar potrivit alin. (2) pct. 1), cheltuielile judiciare cuprind sumele: plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părţii vătămate, reprezentanţilor lor, experţilor, specialiştilor, interpreţilor, traducătorilor şi asistenţilor procedurali.

Conform art. 228 alin. (4) Cod de procedură penală, expertul, specialistul, interpretul, traducătorul au dreptul la recompensă pentru executarea obligaţilor, afară de cazurile cînd leau executat în cadrul unei însărcinări de serviciu.

În conformitate cu art. 229 alin. (1) şi (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului. Instanţa de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă

asistenţă juridică garantată de stat, atunci cînd aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârşirea unei infracţiuni, care impune desfăşurarea urmăririi şi a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o. Ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârşirea infracţiunii, temeiul juridic fiind vinovăţia sa infracţională, deoarece fără săvârşirea infracţiunii, astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat. Obligaţia inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală şi integrală, întrucât săvârşirea unei infracţiuni atrage în mod inevitabil desfăşurarea urmăririi penale şi a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligaţia de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia. De asemenea, obligaţia de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunţarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanţă.

Asemenea, stabilindu-se vinovăţia inculpatului în comiterea infracţiunii, acestuia îi revine obligaţia de a-i restitui statului toate cheltuielile suportate în legătură cu efectuarea acţiunilor de urmărire penală.

Aşadar, instanţa va admite solicitarea acuzatorului de stat în ceea ce priveşte obligarea inculpatului de a compensa cheltuielile judiciare în sumă de 26,86 ocazionate în legătură cu testarea alcoolscopică a inculpatului ***** cu aparatul Drager, în rest solicitarea de încasare a cheltuielilor de 17,39 lei pentru rechizite de birou instanţa o va respinge, deoarece acestea nu se încadrează în categoriile de cheltuieli judiciare prevăzute de art. 227 alin. (2) CPP, fiind considerate cheltuieli consumabile ce trebuie suportate de stat.

Cu privire la măsura preventivă:

În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa atestă că la data de 14.05.2024, în privinţa lui ***** a fost aplicată măsura preventivă obligarea de a nu părăsi ţara pe un termen de 60 zile, cu ridicarea provizorie a paşaportului numitului, măsură care ulterior nu a fost prelungită.

În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanţa constată că potrivit art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanţă a executării sentinţei.

Totodată, reieşind din conţinutul art. 178 alin. (2) din Codul de procedură penală, obligarea de a nu părăsi ţara constă în îndatorirea impusă inculpatului de către instanţa de judecată de a nu

părăsi ţara fără încuviinţarea organului care a dispus această măsură, precum şi în îndeplinirea altor obligaţii prevăzute la alin.(1) din acelaşi articol.

Prin urmare, reieşind din concluzia asupra vinovăţiei lui ***** în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) Cod penal, şi specificul pedepsei penale apreciate în raport cu ultimul, instanţa statuează ca, *până când sentinţa va deveni definitivă*, în privinţa lui ***** urmează a fi aplicată măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi ţara.*

Instanţa menţionează că în virtutea faptului că în privinţa inculpatului nu a fost aplicată o pedeapsă privativă de libertate şi acesta nu a demonstrat până în prezent riscuri privind eschivarea sa de la respectarea măsurilor impuse prin lege acuzatului, chiar dacă nu a recunoscut vina în comiterea infracţiunii, aplicarea unei măsuri preventive non privative de libertate la momentul emiterii sentinţei va avea ca scop eventual atât executarea sentinţei, cât şi responsabilizarea acestuia în faţa instanţelor ierarhic superioare în cazul în care prezenta sentinţă va fi atacată.

În conformitate cu prevederile art. art. 384, 385, 389, 392-395, 397, art. 437 alin. (1) pct. 1) din Codul de procedură penală, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se recunoaşte vinovat ***** de săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) din Codul penal *(în redacţia în vigoare până la modificările operate prin LP136 din 06.06.2024, în vigoare din 07.09.2024),* şi în baza acestei Legi i se stabileşte pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii în mărime de 200 (două sute) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Se explică lui *****, că potrivit art. 67 alin. (3) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voinţă de la munca neremunerată în folosul comunităţii, ea se înlocuieşte cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 ore de muncă neremunerată în folosul comunităţii.

Controlul asupra comportării şi executării de către ***** a sancţiunii sub formă de muncă neremunerată în folosul comunităţii se va asigura de către organul de probaţiune în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul condamnatul.

Se aplică în privinţa lui ***** măsura preventivă ”obligarea de a nu părăsi ţara”, până când sentinţa va deveni definitivă.

Permisul de conducere emis pe numele lui *****, a.n.*****, IDNP *****, nr. *****, emis la data de 02.01.2020, valabil pentru categoriile ”B”, „H”, „C”, de ridicat de la condamnat, pentru a fi transmis în termen de până la 10 zile Direcţiei la documentare conducători auto din Departamentul înmatriculare a mijloacelor de transport şi calificare a conducătorilor auto din cadrul Agenţiei Servicii Publice, pentru anularea acestuia.

Sentinţa privind executarea pedepsei complementare de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport, la definitivarea ei, se va expedia Biroului de Probaţiune *****, conform art. 185 din Codul de executare.

Mijloacele materiale de probă: un CD-disc pe care se conţine un fişier video, ridicat de colaboratorul de poliţie al **********, ***** la 26.04.2024 şi tichetul eliberat de alcotestul

Drager 6810 din 24.04.2024, în rezultatul testării alcoolscopice a cet. ***** - după definitivarea sentinţei, urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

Se încasează din contul lui ***** în beneficiul Statului, cheltuielile judiciare în sumă de 26,86 lei (douăzeci şi şase lei, 86 bani).

Sentinţa motivată este pronunţată în şedinţă publică la 23 aprilie 2025.

Sentinţa poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei *****.

Preşedintele şedinţei,

judecătorul Romina Ţurcan